

Sygn. akt I C 254/16

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Czerwińska

Protokolant sądowy: Anna Rolewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2016r.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K.

przeciwko M. J.

o zapłatę kwoty 1005 zł

1. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K. kwotę 620 (sześćset dwadzieścia) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K. kwotę 186 (sto osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1,3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 254/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym w postępowaniu elektronicznym w dniu 22 stycznia 2016r. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. J. kwoty 1005 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 14 stycznia 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (wcześniej (...) Polska Sp. z o.o) za pośrednictwem platformy internetowej w dniu 19 grudnia 2014 roku umowy pożyczki pieniężnej, na mocy której pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 620 zł. Pozwany dokonał weryfikacji swoich danych osobowych oraz zaakceptował warunki umowy zgodnie z umową ramową pożyczki. Uzgodniona i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność do zapłaty z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w dniu 13 stycznia 2015 roku wynosi 1005 zł.

(pozew k. 2-4)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016r. przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Łowiczu wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 5)

Uzupełniając pozew po jego przekazaniu do Sądu Rejonowego w Łowiczu powód złożył pismo procesowe, w którym sprecyzował, że od dnia 1 stycznia 2016 roku wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481§ 2 k.c.

/pismo powoda - k.8/

Pozwany nie stawiał się na rozprawę i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie. Wezwanie na rozprawę zostało pozwanemu doręczone w trybie art. 139 § 1 kpc.

(protokół elektroniczny rozprawy, zapis pisemny- k. 32)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. J. zawarł w dniu 19 grudnia 2014r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki, na mocy której otrzymał do dyspozycji kwotę 620 zł. Zwrot całkowitej należności z tytułu pożyczki miał nastąpić do dnia 13 stycznia 2015 roku.

/dowód: umowa ramowa pożyczki - k. 15, potwierdzenie przelewu kwoty 620 zł -k. 18/

W dniu 30 czerwca 2015 roku Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności z tytułu pożyczek, przysługujących pożyczkodawcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., które oznaczone zostały w załączniku nr 1 do umowy przelewu.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 10- 11, wyciąg załącznika nr 1 do umowy-k.12/

W dniu 30 czerwca 2015 roku powód zawiadomił pozwanego o zawarciu umowy przelewu z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i przejściu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 19 grudnia 2014r. na powoda oraz wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia zobowiązania pieniężnego.

/ zawiadomienie o cesji wierzytelności i wezwanie do zapłaty-k.13/

Pozwany nie spłacił należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 19 grudnia 2014r.

/ twierdzenie powoda niezaprzeczone przez pozwanego/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej i załączone do akt sprawy dokumenty prywatne oraz niezaprzeczone przez pozwanego twierdzenia powoda zawarte w pozwie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W rozpoznawanej sprawie zaistniały podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie żądał rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność, ani też nie złożył w toku postępowania jakichkolwiek wyjaśnień.

Sąd w każdej sprawie zobowiązany jest rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu. W sprawie niniejszej Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda zawarte w pozwie i uznał, że uzasadniają one powództwo jedynie w części.

Powód wykazał, że pozwany zgodnie z umową pożyczki otrzymał do dyspozycji kwotę 620zł, co znajduje potwierdzenie w dokumencie potwierdzenia przelewu z dnia 19.12.2014r. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 620 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu. Jak wynika z twierdzeń pozwu pozwany miał zwrócić pożyczkę do dnia 13 stycznia 2015 roku, czego nie uczynił. W związku z tym od dnia 14 stycznia 2015 roku pozwany pozostawał w zwłoce.

Roszczenie pozwu co do zasady znajduje oparcie w treści art. 720 § 1 k.c. stanowiącego, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 i 2 k.c.

Powód nie wykazał w jaki sposób wyliczył kwotę dochodzoną w przedmiotowej sprawie, ponad kwotę 620zł wypłaconą pozwanemu, tj w wysokości 385zł. Powód twierdził, iż powyższe zobowiązanie wynika z umowy ramowej, jaką powód zawarł z pozwanym oraz umowy pożyczki z dnia 19 grudnia 2014 roku o numerze yer 3k3, na mocy której powód w dniu 19 grudnia 2014 roku otrzymał pożyczkę w wysokości 620 zł, zaś do dnia 13 stycznia 2015 roku zobowiązał się zwrócić tytułem całkowitej spłaty należności kwotę 1005 zł. Powód nie udowodnił powyższej okoliczności, bowiem do akt sprawy nie przedstawił umowy pożyczki z dnia 19 grudnia 2014 roku o numerze yer 3k3. Powód nie wskazał nawet w uzasadnieniu pozwu co składa się na dochodzoną pozwem kwotę 1005zł, poza bezsporną kwotą 620zł. W tej sytuacji uzasadnione są wątpliwości sądu co do prawidłowości wyliczenia kwoty zadłużenia.

Zgodnie z postanowieniami ramowej umowy pożyczki, pożyczkodawca uprawniony był do naliczenia odsetek od należności głównej, prowizji 1% dziennie dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni oraz opłat za wezwania do zapłaty. Brak przytoczenia przez powoda twierdzeń co do rodzaju należności składających się na kwotę 385zł uniemożliwia sądowi ocenę, czy żądanie to jest uzasadnione w świetle postanowień umowy zawartej pomiędzy stronami oraz czy kwota ustalona na tak wysokim, względem kwoty pożyczki, poziomie nie wyczerpuje znamion niedozwolonych klauzul umownych. Zdaniem sądu ocena taka jest niezbędna, bowiem pozwany w postępowaniu niniejszym ma status konsumenta w świetle treści art. 22¹ k.c., a powód jest profesjonalistą. Od powoda jako profesjonalisty należy wymagać szczególnej zawodowej staranności zwłaszcza przy dochodzeniu swoich praw przed sądem w stosunku do konsumenta. Zgodnie z definicją zawartą w art. 22¹ k.c. za konsumenta jest uważana osoba fizyczna, która dokonuje czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową.

Należy zaznaczyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. W myśl zatem ogólnych zasad na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego roszczenie. Dopóki powód nie wykaże istnienia, wymagalności i wysokości roszczenia, pozwany nie musi podejmować obrony bez obawy o wynik sporu. W ocenie Sądu powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał, że żądanie pozwu w zakresie roszczenia przekraczającego kwotę 620zł jest uzasadnione w świetle twierdzeń powoda i przedstawionych przez niego dokumentów.

Zaznaczyć należy, że do przedmiotowej umowy pożyczki zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011.126.715).

Zgodnie zaś z art.7a ustawy, łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa

kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie może przekroczyć 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. Wobec powyższej regulacji sąd zobowiązany był zbadać, czy postanowienia umowy pożyczki nie zmierzają do obejścia przepisu ustawowego określającego maksymalną wysokość opłaty i odsetek maksymalnych. Ustalenie w umowie ramowej pożyczki prowizji w wysokości 1,0 % na dzień powoduje, że koszty udzielonej pożyczki są nadmierne i zmierzają do narzucenia ukrytego, lichwiarskiego oprocentowania pożyczki sprzecznie z postanowieniami art. 359 §2¹ i §2³ k.c.

W ocenie sądu powód powinien był wskazać w pozwie jakie konkretnie należności składają się na kwotę 1005zł, poza kwotą należności głównej wynoszącej 620zł. Brak takiej specyfikacji powoduje konieczność oddalenia powództwa ponad kwotę 620zł jako nieudowodnionego.

Mając powyższe na uwadze sąd częściowo oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc obciążając pozwanego kosztami procesu stosownie do stopnia w jakim pozwany przegrał sprawę. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 300zł, a powództwo uwzględnione zostało w 62%. Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kwoty 186zł tytułem kosztów procesu. Na podstawie art. 333 §1pkt 2 kpc wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności.